

МРІЯ СТАЄ
ДИСЦІПІНОЮ

Зустріч з Євгенією Юхимівною відбулася напередодні Нового року і може саме тому вона згадала той далекий, мов сон, епізод її життя. Це було, коли вона навчалася в школі, коли наша земля піднімалася з руїн, завданих їй Великою Вітчизняною війною. В той час на західні землі приїжджали зі сходу спеціалісти, щоб допомогти відбудові народного господарства. Серед них і вчителі, щоб вчити дітей і просвіщати неписьменний люд.

Як і в усі часи, тоді по країні кочували цигани. Один з таборів зупинився біля їхнього села і Євгенія з іншими школярами побігла туди, щоб подивитися на циган.

— Дай, красуне, погадаю, — підійшла до неї чорноброва циганка. І хоча Євгенії було трохи лячно, але вона це приховала і простягнула руку.

— Будеш вчителькою, красуне, вчитимеш дітей, ще й директором станеш, — напівжартома, напівсерйозно мовила циганка, дивлячись на руку дівчини.

Чому вона так сказала, для Євгенії Юхимівни лишилося загадкою і донині. Можливо, просто була спостережливою і помітила, що серед однолітків Євгенія вирізнялася якимось дорослим поглядом очей, впевненістю в собі. А, може, просто циганка хотіла підлестити дівчині, бо знала, що мало хто з школярок не уявляє себе вчителькою. Не юристом, журналістом, економістом і т.д. це прийшло потім. Тоді вчитель був однією

ПРИХИЛЬНІСТЬ ДОЛІ
ТРЕБА ЗАСЛУЖИТИ

лю і, переступивши поріг класу, зустрічається з десятками спрямованих на нього допитливих дитячих поглядів. За кожним поглядом — маленька особистість з своїм характером, вчинками, думками. І щоб завоювати їх прихильність, треба віддати їм свої знання і серце. Тоді вони тебе сприймуть як справжнього вчителя, радника, наставника.

Але час адаптації тривав недовго. Взявши на озброєння свої знання

Юхимівна — природжений педагог, але теж з хліборобського роду. Ще навчаючись у школі, вона брала підряд на догляд сільськогосподарських культур у колгоспі, по гектару цукрових буряків доглядала за сезон, і вже в той час виробляла мов доросла, мінімум трудовнів. Вона очолювала виробничу учнівську бригаду і як її керівник брала участь у республіканському з'їзді кукурудзівників, які тоді щороку

1992 року і донині вона очолює колектив школи, за час її керівництва тут сталися помітні зміни на краще: придбано трактор, побудовано гараж, перероблено вхідну веранду та опалення, все перефарбовано у гарні кольори, на вікнах —вазони. Вчителі-пенсіонери, які навідуються в школу, дивуються: "Яка краса, які кольори і відтінки". Все тут зроблено зі смаком і їх це радує. Вони... бачили

дінституті. Олена Ляцук — в Житомирській сільськогосподарській академії, Григорій Ільчук — у Київській сільгоспакадемії, Лариса Ільчук — у Львівському університеті і багато інших.

—Цього досягнуто завдяки наполегливій праці всього педагогічного колективу школи, — розповідає Євгенія Юхимівна. Особливо завдячую заступнику з навчально-виховної роботи Галині Семенівні Вежичаніній. Ця жінка — природжений педагог, надійний товариш, добрий помічник у роботі. З нею ми радимось, як краще організувати роботу в школі, приймаємо спільні рішення, а потім спрямовуємо колектив на їх виконання.

ПРАЦЕЮ
ЗАСЛУЖЕНО

31 рік життя віддала Є. Ю. Будзіло школі і не шкодує. Тим більше переконалися в цьому, бачачи плоди своєї праці. Як вчитель, як керівник школи, вона користується авторитетом в освітянських колах, її шанують колеги, батьки учнів, яких навчає. "У неї світла голова і вмілі працюючі руки", — кажуть про неї люди, котрі живуть і працюють поруч з нею. Вона все вміє — працювати в господі, вишивати і в'язати, пекти хліб та готувати смачні страви і пригощати ними гостей. Вона бажана гостя на весіллях, хрестинах і родинних, а спекти коровай ніхто краще не зуміє, ніж вона.

Вдячні своїй мамі і діти, а

з головних фігур у селі, його цінували і любили, на нього рівнялися і, звісно, кожен, хто вчився і здобував знання, уявляв себе в його ролі. Циганка вгадала думки Євгенії, бо вона дійсно плакала мрію про вчителювання. І для її здійснення були всі підстави: дівчина добре вчилася, мала зразкову поведінку, була кмітливою і наполегливою. А ще любила математику, з великим інтересом розв'язувала складні задачі, добре рахувала і т.д. І любов до цього складного предмету прищепив їй вчитель Василь Трихонович Шевчук, він же і директор їхньої школи.

Закінчивши загальноосвітню школу, Євгенія поступає на навчання у Рівненський педінститут і в 1967 році отримує диплом вчителя фізики та математики.

СТАРТ

Свій трудовий шлях Євгенія Дмитрівна Лещук (таким було її дівоче прізвище) розпочинає в Борівській середній школі нашого району. Перші уроки, перші хвилювання, успіхи і невдачі... Як і кожного вчителя, що приходиться в шко-

редові ідеї Євгенія Юхимівна із задоволенням поринає в шкільну роботу. Вже першого року праці в школі їй довірили очолювати профспілкову організацію, а через рік, вона — організатор позакласної роботи, згодом — директор школи.

Саме Борівська середня школа стала для неї стартом в її самостійне трудове життя, а сільські люди, їх діти, вчителі — тим оточенням, яке допомогло їй знайти себе, упевнитися в своїх силах і правильності вибору.

А ще село Борове стало для неї стартом і в подружнє життя, бо саме тут вона зустрілася з молодим колгоспним агрономом Іваном Андрійовичем Будзілом і назавжди поєднала з ним свою долю. І вона щаслива у подружньому житті, бо зустріла саме таку людину, з котрою почувається спокійно і затишно. Саме такі добрі, чуйні, гарні хлопці зростають у хліборобських сім'ях. Вони навчені працювати, поважати батьків, дружину, друзів.

А ще єднає їх обох любов до землі. Іван Андрійович — природжений хлібороб і професію обрав хліборобську. Євгенія

І сьогодні Євгенія Дмитрівна та її чоловік працюють на присабидній ділянці біля свого дому. Побудували вони цей дім ще на початку спільного життя. Тому й довелося їй залишити село Борове і переїхати в селище Рокитне. Щороку вони на власному городі вирощують всі потрібні сільськогосподарські культури і, приміром, за буряком, картоплею, морквою, цибулею і ін. їм не доводиться йти на базар.

ЩЕДРО ЗАСІЯНА НИВА

Переїхавши в Рокитне, Євгенії Юхимівні довелося працювати заступником директора в Рокитнівській середній школі №2, директором вечірньої школи, заступником директора СПТУ-7, інспектором по школах районного відділу освіти. І скрізь вона щедро сіяла розумне, добре, вічне.

Але найбільше приваблює її праця в сільській школі.

Сільська школа — це її стихія, її оберіг, де вона почувається вільно, невимушено і впевнено. Саме тому з великою радістю погодилась працювати директором Масевицької середньої школи. З

кожним її надати так тримати, дбаючи про престиж школи, престиж навчального закладу керівником якого вона є.

Більшість свого часу Євгенія Юхимівна віддає підготовці до уроків, організації навчально-виховного процесу в довіреній їй школі. Вона старанно готується до уроків, запозичує все краще, що є сьогодні в системі освіти країни, своїх колег.

Щедро засіялась творча нива Є. Ю. Будзіло. Багатьом передала вона свої знання, свій життєвий досвід, навчила жити і працювати, з відповідальністю ставитися до дорученої справи. Багато її учнів навчаються у середніх спеціальних та вищих навчальних закладах, інші, здобувши освіту, працюють у різних сферах народного господарства. Директором Карпилівської середньої школи працює Сергій Петрович Єремейчук, вчителем математики — Іван Юхимович Єремейчук, бухгалтером Борівської сільської ради — Марія Федотівна Дежнюк.

За час її роботи в Масевицькій середній школі медалістами стали 8 випускників. Леся Ничилорчук навчається у Київському ме-

р і дочку Світлану. Віктор закінчив Харківський інститут залізничників, а Світлана обрала мамин шлях і нині навчається у Рівненському педагогічному інституті. І без маминої науки, підтримки і поради тут не обійшлося.

Як бачимо, щоб доля була прихильною, цього треба домогтися. І Євгенія Юхимівна Будзіло заслужила цю прихильність. Вона сьогодні — один з кращих керівників навчальних закладів в районі, у неї є все, що засвідчує про те, що життя прожите немарно. Є звання "Вчитель-методист", їй присвоєно ранг спеціаліста вищої категорії, нагороджено знаком "Відмінник освіти України". У неї є творчий колектив педагогів, з яким вона досягла чималих успіхів у справі навчання і виховання підростаючого покоління, є в неї хороша сім'я. А що ще потрібно для щастя?

Хочеться привітати Євгенію Юхимівну, її рідних і близьких із святом Нового року і побажати всіх земних благ, щоб доля й надалі була прихильною до неї.

А. ПЕТРОВА.